

G. GABRIELLA

Out of focus

„A SZERETET SZÁMÁRA NEM LÉTEZIK SZENNY, ALJASSÁG, SZÉGYEN. A SZERETET – FÉNY, AMELY MINDENT MEGVILÁGOSÍT; MELEGSÉG, AMELY KÉPES FEL-OLVASZTANI A JEGET; MÉZ, AMELY MEGSEMISÍT MINDEN KESERŰSÉGET. A SZERETET MINDENT MEGVILÁGOSÍT, AMIHEZ KÉZZEL, TEKINTETTEL VAGY GONDOLATTAL HOZZÁÉRT AZ, AKIT SZERETÜNK.” *Nazianzi Szent Gergely*

Nem tudom, kedves Olvasó, látott-e már montázstechnikával készült képeket? Bizonyára. No és volt-e már olyan helyzetben, amikor egy közösségben úgy érezte magát, mint egy képre montírozott alak? Amikor a körötte zajló beszélgetést úgy élte meg, mintha televízióban nézne interjút, és szerepe leginkább a demenciával küzdő nagymamáéhoz lenne hasonlító? „Mit mondott?” „Ki?” „Tegnap?” „Hol?” Nem óhajt tolokodó lenni, fölösleges kérdésekkel megszakítani a pergő diskurzust, ezért inkább kivonja magát a társalgásból. Nem nagyon tudtam mit kezdeni ezzel a jelenséggel hosszú éveken át. Vádoltam magam, vádoltam a természetem, aztán nem vádoltam senkit, csak tudomásul vettem, hogy ez van; mígnem egy alkalommal homályos tekintettel a Krisztus-ikont szemlélve rájöttem, hogy a súlyfölségem jelenti a fő problémát.

A megoldást tehát a lelkigyakorlattól kell várnom! Igazán furcsa kombináció, gondolhatnák, hisz a lelkigyakorlatról jobbra lélekemelő előadások, kényelmes székek, kávészünet, családi hangulatú szertartások jutnak eszünkbe. Az általam említett lelkigyakorlat azonban sokkal inkább hasonlít a bordásfalon való függeszkedéshez. Az embernek el kell bírnia önmagát teljes súlyával, nincs pardon. Ez különösen is nehéz, ha az illető elhízott, mert felpumpálta magát illúziókkal, vágyakkal, felnagyított jó és rossz tulajdonságaival, meg még ki tudja, mivel. De vallják meg őszintén, vajon nem olyan-e a lélek, kivált a női lélek, hogy nem tud igazabban vágni másra, minthogy önmagát, amiye csak adatot, szétossza? Nem várja meg saját halálát, hogy örökösen hagyja mindenét, már egész élete az adakozásról szól. Rosszul teszi? Nem hinném. Ám vannak helyzetek, amikor épp a szeretet kívánja meg tőle, hogy önjárandékozás helyett fogja magát vissza. Csaknem teljesen. Nos, ezért kell edzeni, begyakorolni az előírt mozdulatsorokat, hogy amikor itt az idő, a lélek elbírja önmagát teljes súlyával – noha könnyebb lenne, ha

kicsit más is tartaná. (A négyütemű fekvőtámaszt ezért kedveltem egy fokkal jobban a kötélmászásnál.)

Azt hiszem, ez a szeretet aszkézisének egy igen jelentős mutatója. Érezve, mekkora súlyfölséget cipel magán az illető, arra kényszerül, hogy... diétázzon. Ezáltal egyre kisebb és kisebb lesz az öntudata, egyre pöttyömbb az elképzelései, mígnem a teljes készlet elfér egy retikülnél a zsebkendők mellett. Ám ez még nem minden. Hiszen ez az egész dolog nem öncélúan történik, hanem azért, hogy Jézus növekedni tudjon az életében. Muszáj fogókúrázni, ha nem akar megszakadni! – ám önmagában ez még igen kényyszerű. Ha azonban következetesen betartja a diétás étrendet, csakhamar azon kapja magát, hogy egyre könnyebb és könnyebb, egyfelől azért, mert már lecsökkentette lelki zsírrétegét, másfelől mert egyre inkább Krisztus tartja. Szelíd határozottsággal. Szóval mégiscsak sikerült megosztani az életét valakivel!

Az „out of focus” az életlen, homályos fényképekre használt fotós szakkifejezés. Lehet, hogy nem pusztán saját, de barátaink ikonját is festegetjük életünk során? És ők a miénket? Krisztust úgy is lehet növekedni hagyni, hogy társaságban a másik személyt kívánjuk kibontakoztatni, s gondolataink mindig a többiek hogyléte körül forognak. Nem kényszerűségből vonulva hátterbe, hanem szeretetből. Akkor is, ha ez azt vonja maga után, hogy valamelyest mindig „outsider”-ek, kívülállók maradunk.

Úgyis csak odaát rajzolódna ki élesen a kontúrok...

Aki lelkiekben erősödni szeretne, annak ajánlom Athoszi Porfiriosz atya tanításait.

